

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Προετοιμάσθησαν ἐκ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήλως παρεσχόν ἐπὶ τὴν χάρον ἡμῶν ἀνατροφῆς, καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ γρηγορώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λικ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἀυγούστου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἄριθ. 33

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 249)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρει εἰς Δρέσδη, ὅπου ἐσκόπευε νὰ δώσῃ σειρὰν ἐορτῶν, πρὶν ὑπάγῃ νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο ἤδη κατεσκηνωμένα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Οὐιστούλα.

Διὰ ναυξήσῃ ἔτι μᾶλλον ἡ λαμπρότης τῶν διασκέδασων τούτων, ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ μετέβαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σαξωνίας, ὅπου καὶ ἐφθασε τῶντι, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν ἐκείνου.

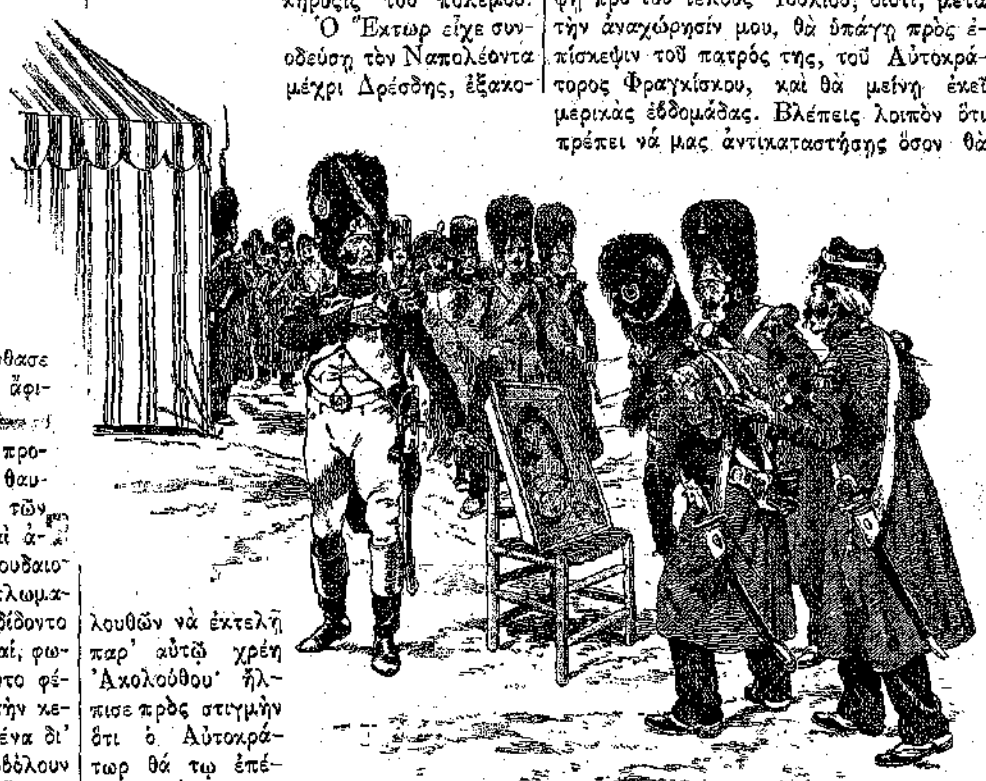
Τὰ πάντα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχε προσχεδιάσῃ ὁ Ναπολεὼν· διότι ὁ θαυμασιὸς οὗτος νοῦς ἐκάνοιζε τὰ τῶν ἐορτῶν μετὰ τόσῃς ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας, μεθ' ὅσῃς καὶ τὰ τῶν σπουδαιότερων στρατιωτικῶν κινήσεων ἢ διπλωματικῶν ἐνεργειῶν! Καθημερινῶς ἐδίδοnton χοροί, γεύματα, συναυλίας, ἐκδόμαί, φωταΐα. Αἱ γυναῖκες ἐπαρουσιάζοντο φέρουσαι λαμπρὰς ἐνδυμασίας, μετὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος κεκαλυμμένα δι' ἀδαμάντων, οἱ ὁποῖοι ἐσπινθηροβόλουν εἰς τὸ φῶς τῶν πολυελαίων· οἱ ἄνδρες πάλιν προσήρχοντο ἐν στολῇ, μετὰ χρυσοκέντητα στήθη, κεκαλυμμένα ὑπὸ ταυριῶν καὶ παρασήμων, μετὰ τὸ ξίφος παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ μετὰ εἰς τοὺς πέλους. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπέζήτουν ὡς τιμὴν καὶ εὐνοίαν μίαν λέξιν, ἐν βλέμμα ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν βασιλέων, τῶν πριγκήπων, τῶν μεγιστάνων, οἱ ὁποῖοι συνωθοῦντο κατὰ τὴν διάβασιν του, ποῖος νὰ πρωτοφανῇ, μόνος ὁ Ναπολεὼν ἐφαίνετο ἄφροντις, μετὰ σταθερὸν βλέμμα καὶ ἀσφαλὲς βῆμα, διασχίζων

τὰς τάξεις τῶν αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκυπτον τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν του.

Τὴν 29 Μαΐου, κατὰ τὰ προαποφασισθέντα, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρησεν ἐκ Δρέσδης· τὴν 23 Ἰουνίου ἐφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νιεμένου ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Πολωνίαν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν· διήλθε τὸν ποταμὸν μετὰ τὸν Γρόβνου καὶ Κόβνου καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ κράτος τοῦ Τσάρου. Ἦτο ἡ ἐπίσημος κήρυξις τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἐκτωρ εἶχε συνοδεύσῃ τὸν Ναπολεὼντα μέχρι Δρέσδης, ἐξακο-

νον!—ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους νέους, φαεινοὺς, ζωηροὺς, οἱ ὁποῖοι νὰ ἤξεύρουν νὰ τον κάμνουν νὰ γελά, νὰ τον διασκεδάσουν, ὅπως ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Εἶσαι ὁ μόνος καταλλήλος δι' αὐτό. Τὸ καίμῃνο τὸ παιδί θὰ στερηθῇ διὰ πολὺν καιρὸν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του· ἐγὼ, δὲν ἤξεύρω πόσον καιρὸν θὰ μείνῃ μακρὰν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἡ Αὐτοκράτειρα πάλιν, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ τέλος Ἰουλίου, διότι, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, θὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς τῆς, τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου, καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ μερικὰς ἐβδομάδας. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ μας ἀντικαταστήσῃ ὅσον θὰ

λουθῶν νὰ ἐκτελῇ παρ' αὐτῷ χρέη Ἀκολούθου· ἤλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι Ρωσίας· ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ τῶσον ὠραίου καὶ φιλοδόξου τούτου σχεδίου.

—Θά μου φανῆς χρησιμώτερος εἰς τὸ Μαιδῶν, ὅπου θὰ διέλθῃ τὸ θέρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, παρὰ εἰς τὴν Ρωσίαν· τῷ εἶπεν ὁ Ναπολεὼν τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ φάσω πλησίον τοῦ υἱοῦ μου ὅχι μόνον ἀφωσιωμένους ἀνθρώπους—ὡς πρὸς αὐτό, δὲν ἔχω κανέν παραπο-

«Καὶ οἱ πιστοὶ παλαίμαχοι τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ προσήρχοντο μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.» (Σελ. 258, στλ. α')

διακρίσῃ ἢ ἀκούσῃ μας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης θὰ μείνῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαιδῶν. Ἐκεῖ θὰ ὑπάγῃ νὰ ἐγκατασταθῆς καὶ σύ, μάλιστα ἐπιστρέψῃς».

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διακονοῖσις αὐτῆ τῶν πραγμάτων δὲν ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸν Ἐκτόρα· θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ συνοδεύσῃ τὸν στρατὸν. Ἀλλ' ἐκὼν ἄκων, ἠναγκ-

κίνησε να συμμορφωθεί με την διαταγήν.
'Επέστρεψε λοιπόν εις Γαλλίαν, πλησίον του μικρού Βασιλέως, εις τον λαμπρόν εκείνον πύργον, τον ανεγερθέντα υπό του Δελφίνος, του υιού του Λουδοβίκου ΙΔ', περί τα τέλη του δεκάτου εβδόμου αιώνα.

Εξακολουθών όλονεν τας σπουδάς του, εξεργόμενος επιπλέον εις μακράς εκδρομάς, ανά τα μεγαλοπρεπή δάση, τα περί το πύργον, ο Έκτωρ ήτο εις την διάθεσιν της παιδαγωγού του μικρού βασιλέως, η οποία έστελλε και τον εκραζεν, όσάκις εκρινε κατάλληλον την στιγμήν.
'Αλλ' επειδή η κόμησα εξαγλώττει όλίγον διά την αγάπην του παιδιου, παρήρχοντο πολλάι ημέραι χωρίς να κραζή τον Ακόλουθον.

Απεναντίας εις άλλας περιστάσεις, όταν παραδείγματός χάριν ο μικρός ήτο αδιάθετος και έπρεπε να πάρη κανέν Ιατρικόν πικρόν, προσέτρεχεν εις την βοήθειαν του Έκτορος, ο οποίος είχε την ικανότητα να τον κάμνη να καταπίνη τα πλέον δυσάρεστα πράγματα, χωρίς την παραμικράν δυσκολίαν.

Η επέμβασις του Ακολουθου καταδείχθη πολύ ωφέλιμος εις μιαν άλλην περίστασιν.

Η Αυτοκρατορία, επιθυμούσα να προξενήση εις τον Αυτοκράτορα, έν τω μέσω της δυσχερούς έκστρατείας την όποιαν είχαν επιχειρήσει, μιαν ευχάριστον έκπληξιν, ανέθεσεν εις τον διάσημον ζωγράφον Γεράρδον, να ζωγραφίση την εικόνα του μικρού Βασιλέως. Καθ' έκαστην ο καλλιτέχνης μετέβαινεν εις Μαιδών.
'Αλλ' άν τώ να ισταται τις ακίνητος, δηλαδή να ποζήσ η ενόπιον ζωγράφου, εινε δύσκολον και διά μέγαν κόμη, τώ πράγμα εινε πολύ δυσκολώτερον διά μικρόν παιδίον. Τας πρώτας ημέρας ο μικρός Βασιλεύς άλλο δεν έκαινε, παρά να κλαίη, να φωνάζη και να συνταράσσεται εις τας άγκυλάς της παιδαγωγού, η οποία εις μάτην προσεπάθει να τον καθησυχάζη. Τότε η κόμησα Μοντεσκιού άπεφάσισε να καλέσ η τον Έκτορα...

κτόρος, κατά τώ διάστημα της τρομεράς εκείνης έκστρατείας, η οποία τώ ήτοιμαζε τόσας σκληράς και θλιβεράς έκπληξεις, ο Αυτοκράτωρ έμελλε ναπολαύσ η και στιγμάς τινας ευτυχίας.
'Όταν θα ήσθάνετο έκαυτον άνήσυχον η καταβεβημένον, η θεά του ήγαπημένου προσώπου θα τ' άπέδειδε τώ θάρρος και την έλπίδα.

Αφ' ου έτελείωσεν η εικόνα, ανεκλείσθη εις έν παμμέγιστον κιβώτιον, τώ όποιον ο βαρώνος Μπωσώ έπεφορτίσθη να φέρ η προς τον Ναπολέοντα. Δι' οδών, αι όποιαι έβριθον στρατιωτών, άμαξών με ύλικά πολέμου, τηλεβόλων, όκομιστής, αφ' ου διέσχισε την Γαλλίαν, την Γερμανίαν, την Πολωνίαν και τώ ήμισυ σχεδόν της Ρωσίας, έφθασε την 6 Σεπτεμβρίου εις τώ Βοροδίνον, πόλιν κειμένην εις τώ κέντρον της ρωσικής Αυτοκρατορίας, πλησίον της Μόσχας, και της οποίας τώ όνομα θα έγίνετο μετ' όλιγον διάσημον, ως μέλλον να συνδεθώ με μιαν νίκην.

Την έπιούσαν τρώντι, τώ τηλεβόλον εκρότησεν από πρώτας μέχρι της δύσεως του ήλιου καιτοι δε ο Αυτοκράτωρ, την στιγμήν καθ' ην έφθασε τώ κιβώτιον τώ περίεχον την εικόνα του μικρού βασιλέως, ήτο άπησυχολημένος με τας προσπασκειάς της μάχης, έν τούτοις δεν ήθέλησε ναναβάλ η ούτε επί μιαν ώραν την χαράν, την όποιαν έμελλε να αισθανθώ βλέπων τον υιόν του...
'Αμέσως διέταξε νανοιξουν τώ κιβώτιον. Βλέπων τώ ωραϊον και χάριεν πρόσωπον του υιού του, του όποιου τώ λαμπρόν και πλήρες γλυκύτητος βλέμμα έφαινετο ως νανεζήτει τώ ίδιόν του, δεν ήδυνήθη να συγκατήσ η την συγκίνησιν του. Έπρότησεν επί τινας στιγμάς τας χείρας πρό των όφθαλμών του, ως διά ναποκρύψ η τώ δάκρυά του από των καρισταμένων. Κατόπι, συνελθών, εκάλεσε τούς αξιωματικούς του στρατιωτικού του οικου και αφ' ου τούς εξέφρασε την χαράν, η όποια έπλήρου την καρδίαν του, τούς ειπε:

— Κύριοι, άν ο υιός μου ήτο δεκαπενταετής, βεβαιωθώτε ότι θα εύρισκετο έν τω μέσω υμών των γενναίων, όχι έν εικόνα όπως τώρα, άλλ' αυτοπροσώπως!
'Επειτα διέταξε να τοποθετήσουν την εικόνα έξωθεν της σκηνής του, ώστε να δυνηθούν όλοι να την ίδου άνέτως.
'Όλην εκείνην την ήμέραν έμεινε εκεί, εις την ίδιαν θέσιν, και οι πιστοί καλαίμαχοι του Αυτοκρατορικού στρατού προσήρχοντο με δάκρυα εις τούς όφθαλμούς διά να ίδου «τώ μικρόν» του Αυτοκράτορος των.

Έν τούτοις οι έν Γαλλία δεν ήσαν διόλου ήσυχοι. Αι πρώται ειδήσεις αι ληφθεισαι μετ ην αναχώρησιν του Αυτοκράτορος άνήγγειλαν μιαν νίκην, ακριβώς την έν Βοροδίνω, μετ ην όποιαν

ο Αυτοκράτωρ έστρατοπέδευσεν εις Μόσχαν. Παρήλθεν έπειτα πολύς καιρός χωρίς να ληφθώ καμμία ειδήσις. Κατόπι φήμαι τινες άόριστοι και άπαισιαι ένεσπειραν εις τας ψυχάς την άγωνίαν.
'Ηρχισαν να ευχωνται όλοι και να ποθούν να τεθώ τέρμα εις την κατάστασιν εκείνην, να έπιστρέψ η τώ ταχύτερον ο Αυτοκράτωρ εις Γαλλίαν, έπαναφέρων τούς γενναίους του στρατιώτας.

Εις τας οικίας, οι πατέρες και αι μητέρες παρηκολούθουν άγωνιωδώς επί του χαρτου της Ρωσίας, διά καρφιδων τας όποιας εκάρφωναν επ' αυτοϋ, την πορείαν των γαλλικών στρατευμάτων, άνεγίνωσκον απλήτως και επανειλημμένους τας εφημερίδας, και τας έσχολίζαν.
'Αλλά την εποχήν εκείνην αι εφημερίδες δεν έγραπον παρά μόνον, ότι έπέτρεπεν ο Αυτοκράτωρ άπεισιώπων δε πσσαν ειδήσιν η όποια θα ήτο έναντίον του.

Αν οι πατέρες και αι μητέρες ήσαν άνήσυχοι και επόθουν την ειρήνην, δεν ήσθάνοντο όμως τώ ίδιον και οι νέοι... Αυτοί δεν έβλεπον την ώραν, τότε να τοις επιτραπώ να καταταχθου έν τώ στρατεύματι, και δεν έφοβούντο άλλο, παρά μήπως ήθελε τελειώσ η τώ πόλεμος, πριν άποκτήσουν την νόμιμον ήλικίαν.

Την στιγμήν ταύτην επόθει θερμότατα και ο Έκτωρ, και συχνότατα ώμιλει περί των πόθων του προς τον γηραιόν Περόλλην, ο όποιός τούς ένοει και τους συνεμεριζέτο.
'Ω, άν δεν άφινε τώ πόδι του εις την Αουστερλίτσην! Και εις την άκραν του κόσμου ήτο έτοιμος να υπάγη, διά να κτυπήσ η τούς έχθρους του Αυτοκράτορος!

Πρός μεγάλην του έκπληξιν, ο Ακόλουθος δεν εύρισκε την αυτήν επιδοκιμασίαν και εις τώ Αρχιεπισκόπω.

— Πότε τελοςπάντων θα τελειώσ η τώ κατηραμένους αυτός πόλεμος! άνεκραζαν η Λουκία και η θεια της.

— Η Γαλλία έχει ανάγκην ειρήνης! έλεγεν ο Αρχιεπισκόπος.

— Ναί! αλλά η δόξα; ήρώτα ο Ακόλουθος. Εις την ειρήνην δεν υπάρχει δόξα!

— Παιδι μου, τώ ειπε μιαν ήμέραν σοβαρός ο κύριος Μορανζής. Ο πόλεμος τότε μόνον εινε καλός, όταν γίνετα προς υπεράσπισιν του πατρίου εδάφους και όταν έχη ως σκοπόν την ειρήνην. Η ειρήνη εινε τώ επιστέγασμα όλων των νικών!

Τώ όντι η Γαλλία είχε χορτάσ η πλέον την δόξαν, και είχε ανάγκην ειρήνης και αναπαύσεως! όλοι την επεθύμουν, άκόμη και αυτός ο μικρός βασιλεύς, ο όποιος εις την προσευχήν του, εκάστην έσπέραν, έφέλλιεν αυτς τας λέξεις, τας όποιας τώ είχε μάθη η παιδαγωγός:

— Θεέ μου, φώτισε τον πατέρα μου να κάμη γρήγορα την ειρήνην προς ευτυχίαν της Γαλλίας και όλων ημών!

'Αλλ' η προσευχή αυτη δεν έφθασε βεβαίως μέχρι του θρόνου του Παντοδυναμού διότι δεν εισηκούσθη!

[*Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Αυγούστου.

ΔΟΥ, μάς ήλθε πάλιν ο Αύγουστος, ο πολυθρύλητος Αύγουστος, ο μήν του τρογητού της σταφίδας, ο μήν της αλλαγής του καιρού, ο μήν των πρώτων βροχών, ο μήν της εξαίσιας σελήνης. — και ο μήν της Παναγίας.

Εις την Παναγίαν τον έχει αφιερωμένον σχεδόν όλον η Έκκλησία μας. Καθ' όλον τώ πρώτον αυτού Δεκαπενθήμερον, διάστημα νηστείας και προσευχής, φάλλεται καθ' ήμέραν, τώ παρακλητικώ Κανών της Θεοτόκου, τώ πλήρη ποιήσεως και συντριβής εκείνα τροπάρια. Κατόπι έρχεται η μεγάλη έορτή της Κοιμήσεως. Και μετ άκτώ ημέρας πάλιν άλλη έορτή της Θεοτόκου. Και εις τώ τέλος του μηνός, η έορτή της Αγίας Ζώνης της Θεοτόκου.

Ο καιρός εινε άκομη θερμός, ο ουρανός αθριος, αι νύκτες λαμπραι και η σελήνη τόσο φωτεινή, τόσο ζωηρά, ώστε υπενθυμίζει τον ήλιον. «Του Αύγουστου τώ φεγγάρι, παρά λίγο σαν ήμέρα» λέγει ο λαός.

Έξαιφνης μιαν ήμέραν ο ουρανός γεμίζει από νέφη. Λάμπουν αι πρώται αστραπαί και άντηχου έν αι πρώται βρονταί. Και αρχίζει η βροχή, και πίκτουν οι κεραυνοί, και η ατμοσφαιρα ψυχραίνεται, και ο άνεμος δυναμώνει. Εινε η πρώτη πνοή του φθινοπώρου, ο πρόδρομος του βραδέως έρχόμενου χειμώνας. Διά τώτο μία άλλη παροιμία του λαού λέγει: «Από Αύγουστο χειμώνας, και από Μάρτη καλοκαίρι».

3 Αυγούστου.

Έμαθα σήμερα κάτι τι πολύ περίεργον και συγκινητικόν.

Μου το ειπεν ένας συναδελφος, ως ανακοινωθέν υπό μιās άγαπητής συνδρομητριας της Διαπλάσεως.

Εις τώ Νεκροταφείον υπάρχει εις πτωχός τάφος, — εις άπλουσ σταυρός ξύλινος, δεικνυών τον τόπον, όπου έτάφη

εις στρατιώτης, άποθανών εις τον πόλεμον, ήρωσ παών υπέρ πατρίδος. 'Αλλά τώ όνομα του στρατιώτου δεν αναγράφεται! ο ήρωσ παραμένει εκεί άνώνομος, άγνωστος...

Διατί άρά γε;

Ο στρατιώτης έκτυπήθη διά σφαίρας εις τώ στόμα. Προσεβλήθησεν τώ φωνητικά του όργανα και φυσικά περιέπεσεν εις άφασίαν. Εύρέθη εις τώ πεδίον της μάχης, μεταφέρθη εις τώ νοσοκομείον, ένοσηλεύθη επί τιναι καιρόν, και κατόπιν απέθανε. Κανεις δεν τον έγνώριζεν! αυτός δεν ήδύνατο να ειπή τώ όνομά του, ούτε ήξευρε γράμματα διά να τώ γράψ η.

Ίδου διατί ο τάφος του ο πτωχός εινε σήμερον και άνώνομος.

'Αλλ' άρά γε διά τώτο εινε όλιγώτερον ένδοξος;

4 Αυγούστου.

Ο τροχίδρομος κατεπλάκωσε και κατεσύντριψεν υπό τούς τροχούς του έν παιδίον, ένα μικρόν υπηρέτην ανερχόμενον εκ Φαλήρου εις Αθήνας.

Διεσκέδαζεν ιστάμενος ως σχολιόβατης μεταξυ δύο έξωστών, ακριβώς επί της ένώσεως δύο βαγονίων. 'Αλλ' επέπρωτο η διασκέδασις του αυτ η, η τόσον τολμηρα και επικίνδυνος, να εινη η τελευταία... Εις ένα αίφνίδιον κλονισμέν της άμαξοστοιχίας, έχασεν ο δυστυχής την ισορροπίαν και εύρέθη υπό τούς τροχούς.

Α, όχι! δεν χρειάζονται αστεία και γενναιότητες με τον σιδηρόδρομον! Η ατμήλατος μηχανή δεν παίζει, δεν χωρατεύει... πρό πάντων με τρέλα και απρόσεκτα παιδια... Πρέπει κανεις να κάθεται φρόνιμα, να προσοχήν και εις ασφάλειαν! να μην καταβαίν η πριν σταματήσ η. Όποιος έχ η τάλαντον σχολιόβάτου, ως εβρη άλλα ασφαλέστερα στάδια διά να τώ καλλιεργήσ η. Ο σιδηρόδρομος δεν εινε διόλου κατάλληλος! Και η παραμικρά τρέλα έμπορεί να τ' στοιχίση την ζωήν.

5 Αυγούστου.

Μία έρώτησις των Μικρών Μυστιών, λέγει: «Ποιον συγγραφέα προτιμάτε;»

Και πολλά παιδακια, — τα καιμένα! γνωρίζουν άκόμη τόσον όλίγους συγγραφείς! — απαντούν: «Τον κ. Φαίδωνα».

Έγραψα πολλά βιβλία διά μεγάλους. Έλυπήθη πολλάκις ακούσας επικρίσεις! έκολακείθη πολλάκις ακούσας επαίνους. Τελοςπάντων έλαβα έως τώρα πολλά δείγματα προσοχής και εκτιμήσεως — παρ' αξίαν βεβαία, — εκ μέρους των αναγνωστών μου.

'Αλλ' όμολογώ ότι κανέν δεν με ήχαριστήσεν, ούτε μ' εκολάκυσεν, ούτε

με συνεκίνησε περισσώτερον, από τώ μικρά και τρυφερά αυτ η χεράκια που γράφουν: «Τον κ. Φαίδωνα». Ω, τώ ευχαριστώ πολύ, πολύ...

Αθήνηρον.

Η μπεμπέ εινε άρρωστη... πο νεύ, κλαίει, υποφέρει, διότι βγάξει τώ δόντια της.

Και ο μικρός αδελφός της, ο όποιος την λυπείται πολύ, παρηγορείται με αυτην την σκέψιν:

— 'Αρά γε πόσω θα υποφέρουν όταν βγάξουν εκείνες τές φοβερές δονταρές... οι καιμένοι οι Έλεφαντες!

'Από έν Τετράδιον του Τρεχαγυρευοπούλου:

«'Αν η γάτος είχαν πτερά, σκουρήγιτης δεν θα έμεινε εις τον άέρα. Και άν όλοι άποκτούσαν, τι επιθυμού, κανένας δεν θα είχε τίποτε».

Φ.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ Η ΚΟΥΡΟΥΝΑ

Μιαν ήμέραν ένα φείδι Είχεν άοχημ' άρρωστίσ η, Καί την ώραν που τώ δόλο Κόντευε να ξεψυχήσ η, Φώναξε εις τ' άλλα ζώα: — «Βοηθήτε μ' αδελφοί μου, Τρέξετε, προφθάστε με, Γιατί χάνω την ζωή μου». Όλα τότε τώ θηρία έβευγαν μακριά απ' τώ φείδι. Καί μονάχα μιάν κούρουνα, Πούχε γλώσσα σαν ψαλλίδι, Είπε: «— Φίλε μου, δεν βλέπεις, Που φωνάζεις τ' τα χαμένα; 'Αφού, όσα ζώα ξεύθεις, »Όλα τάχεις δαγκαμένα;»

Ο κακός ποτε άν τύχη Νά τον κατατρέξ η ή τύχη και βοήθειαν ζητήσ η, εις βοήθει' άς μην έλπισ η.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΣΤΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΔΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Τά μεγάλα πνεύματα μου υπενθυμίζουν τον γίγαντα του φωτός, τον Κολλοσσόν της Ρόδου. Εινε Φάροι εις την νύκτα και εις την Θαλασσοθάλη της άμαθείας. Με την διαφοράν όμως ότι κανεις σεισμός, κανεις Άνεμοστρόβιλος δεν εινε ικανός να τούς καταρρίψ η.

Μόνον προς τούς ανοήτους η τούς κακούς, οι όποιοι δεν εινε ικανοί η δεν θέλουν να ένοήσουν τώ ευγενή ελατήρια μιās πράξεως, έμπορεί κανεις να λέγη: 'Έτσι θέλω και 'Έτσι μάρεσαι!

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θέλετε να μάθετε πώς διασκεδάζουν μερικά παιδιά, — αδέρφια και εξαδέρφια, — τώρα που έχουν διακοπές και μένουν εις την εξοχήν των;

Έχουν κάμη ένα Θεατράκι, και δίδουν παραστάσεις ενώπιον των γονέων των, των συγγενών των και των οικογενειακών φίλων, οι οποίοι εισέρχονται χάρισ μ. α. Διά τούτο ξένον δέν δέχονται κανένα.

Τί πολυτίμον και αγαπητόν ακροατήριον που έχουν! Μή τί προσοχήν παρακολουθεί τας παραστάσεις των! Μή τί αγάπην χειροκροτεί τὰ ὠραία των μέρη! Μή τί συγκατάβασιν παραβλέπει τὰς ἁλλείψεις τῶν μικρῶν ἠθοποιῶν!

Ἄλλα και αὐτοὶ κάμνουν τὰ δυνατὰ των, ὥστε αἱ ἁλλείψεις των νὰ εἴνε δσον εἰμπορῆ ὀλιγώτεραι, και αἱ παραστάσεις των ὅσω τὸ δυνατόν καλαί.

Τὸ Θεατράκι των εἶνε ὑπαίθριον, καθευτὸ θερινόν. Κατσκευασαν μίαν μικρὰν σκηνὴν τσοσούτικην, ἀπὸ σανίδας και ἀπὸ χρωματιστὰ χαρτῖα, εις τὴν μικρὰν πλατείαν τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλειως. Καὶ ἀπέναντι τῆς σκηνῆς, ἐτοποθέτησαν δύο-τρεις σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς θεατὰς.

Κίνδυνος πυρκαϊῆς δέν ὑπάρχει. Αἱ παραστάσεις γίνονται πάντοτε ἀπόγευμα και δειλινόν· ἐπομένως φῶτα δέν ἀνάπτονται οὔτε εις τὴν σκηνήν, οὔτε εις τὴν πλατείαν.

Συνήθως παριστάνουν κωμωδίας. Κάποτε κάποτε παριστάνουν και δραματῖα. Εἰς τὸ τέλος ἀπαγγέλλουν ποιήματα και μονολόγους. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πέρνουν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν και ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην τῆς.

Με μεγάλην προσοχήν και ἐπιμέλειαν γυμνάζονται πρῶτα εις τὰς δοκιμάς. Ἐχουν μαζί των ἕνα νέον οἰκοδιδασκαλον, τὸν κύριον Πλάτωνα. Αὐτὸς εἶνε ὁ διευθυντῆς τοῦ θεατροῦ, και αὐτὸς διανέμει και διδάσκει εις τοὺς μαθητὰς του τὰ μέρη των.

Ἄλλα κάμνουν και γέλια εις τὰς δοκιμάς, ἔννοια σας! Διότι γίνονται διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια. Παραδείγματος χάριν, εις κάθε νέον ἔργον, ἀλλάζουν τὰ ὀνόματά των, και ἔως νὰ τα συνείθισουν, γίνονται πολλὰ συγχύσεις και ἀστεία παρεξηγήσεις. Ἐπειτα γελοῦν και με τὰς ἐνδυμασίας που πρέπει νὰ φορέσουν και που κάποτε εἶνε πολὺ παράξεναι. Ἐξάφνα ὁ Γιάγκος, ἕνας μικρὸς κομψευόμενος, ἔπρεπε μίαν φορὰν νὰ παρασταθῆ ὡς ρα κένδυτος ἐπαίτης. Φαντασθῆτε λοιπὸν γέλια! Ἄλλοτε ἡ Ἄννικα ἔπρεπε νὰ μεταβληθῆ εις μᾶμμη με ἄσπρα μαλλιά, με ματογυῖα και μακροῦ φορέματα... Τελος πάντων γελοῦν πολὺ εις τὰς δοκιμάς.

Ναί· ἀλλὰ εις τὴν παράστασιν διατηροῦν ὅλην τὴν σοβαρότητα μικρῶν καλλιτεχνῶν. Ἰδέτε τους πόσον καλὰ και φυσικὰ παίζουν! Εἶνε μία σκηνὴ ἀπὸ ἕνα δραματάκι. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἐπαίτης ἀπλῶναι τὸ χεράκι του και ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Διηγῆται συγχρόνως τὰ βῆσάνά του... Τὰ παιδιὰ συγκινοῦνται και του ἐλεοῦν. Μόνον ἕνα παιδί, που δέν ἔχει καλὴ καρδιά—δηλαδή, μόνον εις τὸ δραματάκι,—τὰ περιπαίζει και κακοματαχειρίζεται τὸν μικρὸν ἐπαίτην. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀποπέρνουν... και μὴν ἐρωτᾶτε τί γίνεται τότε!..

Και τὰ ἔξοδα τοῦ θεατροῦ ποῖος τὰ πληρώνει; Διότι πάντοτε χρειάζονται ὀλίγα χρήματα διὰ τὰ ὑλικά κάθε παραστάσεως.

Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ δίδουν αἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν με μεγάλην εὐχαρίστησιν· διότι κρίνουν τὸ Παιδικὸν Θεατράκι ὡς μίαν διασκεδάσιν πολὺ ὠραίαν, πολὺ ἠθικὴν, πολὺ διδακτικὴν, πολὺ μορφωτικὴν, πολὺ καταλλήλον διὰ παιδιὰ που ἔχουν διακοπὰς και μένουν εις τὴν ἐξοχήν.

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

[Κιτρίκι παραμῦθος]

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 251)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν βλέπει νὰ ἔρχονται δύο ἄνθρωποι πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ἕνας ἐφαίνεται ὡς περιβολάρης, ὁ ἄλλος ἐργατικὸς ἄνθρωπος· ἐκρατοῦσεν ὁ ἕνας εἰς τὸ χερί σφυρί και λιοστὸ, ὁ πρῶτος ἦτο καταλασπωμένος χέρια και πόδια.

Ἄφου ἐστάθησαν ὀπίσω ἀπὸ τὸν δίζυμο βράχο, λέγει ὁ περιβολάρης...

— Πετροπελεκητή μου, αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά... τάπομεσήμερο κῆπιασε νὰ τον ξεφουτέσωμε ἀπ' ἐδῶ... μᾶς ἐμποδίζει, βλέπεις, τὸ νερὸ νᾶρχεται ἐστὸν κῆπο και ἀναγκαζόμεσαστε νὰ τὸ φέρνουμε ἀπ' ἐκεῖ, που μας κάνει πολὺ κόποι... Τώρα δέν ἀδειάζεις, ἀφου ἔδωκες τὸ λόγο σου ἄλλου... σὲ περιμένω ὅμως ὕστερα!

— Ὁ Θεὸς χωρίς ἄλλο! νᾶχωμε και κάτι νὰ ταμπήσωμε... γειά σου!

Ὁ Πετροπελεκητῆς ἐτράθηξε τὸν κέρα δρόμο. Ὁ περιβολάρης κατὰ τὸν κῆπό του.

Ὁ νέος ὅμως βράχος ὡς ἤκουσε τὴν ὀμιλία τοῦ περιβολάρη και τοῦ Πετροπελεκητῆ, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται και νὰ μελαγχολῆ...

— Χμ! Ἄσχημη δουλειά! κακὴ ζωὴ μου φαίνεται... ὡς πολὺ κακὰ τάχωμε! Ὅρσε πρᾶμα που σου ἐξήλεψα! Βράχος! Ἀκοῦ! ἐκεῖ! δηλαδή σου ἔρχεται ἔξωφρα ὁ Πετροπελεκητῆς και με τὸ ἀλύπητο σφυρί του σου σπάσει τὰ κόκκαλα ἀψευδῶς! Ὡ τρομερὸ τέλος, Νεράϊδα μου, Νεράϊδα μου!

Ἡ Νεράϊδα τώρα γελῶντας, ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια, ἔρχεται ὀπίσω ἀπὸ τὸν βράχον, χωρίς νὰ του εἴπῃ τίποτε. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολουθοῦσε τρέμωντας νὰ λέγῃ:

— Κυρὰ - Νεράϊδα! Ὁ Θεὸς, πῶς τὸ καλλίτερο πρᾶγμα εἶνε νὰ γίνῃ κανεὶς... Πετροπελεκητῆς, που νὰ σου ἔχη τέτοια δόναμι νὰ σου ξεφουτέγῃ γιὰ ἕνα ἀπομεσήμερο... βράχον ὀλόκληρο... μάλιστα βράχον ἀλόκληρο! Ἄχ, και νὰ ἐγίνομαι... Πετροπελεκητῆς!

Ἡ Νεράϊδα ξεκαρδίζεται ἀκόμη... και χωρίς νὰ διατάξῃ, ἀκουμβᾶ με τὸ κρινὸδάκτυλο χερί τὸ διαμαντένιο ραβδάκι τῆς ἐστὴν κορυφῇ τοῦ βράχου... και ἐγινεν ἀφαντῆ, ὡς Νεράϊδα που ἦτο...

Ὁ Πετροπελεκητῆς, ὡς φτερωτὸς ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰ του... και πρὶν περᾶσῃ μᾶ στιγμή, χωρίς νὰ το ἐνοήσῃ, χωρίς νὰ ἐνθυμηθῆ τίποτε ἀπ' ὅλα ὅσα εἶδε και ἐπέρασε, εὐρήθη κατὰ τὸ δειλινὸ ἐστὸ λατομεῖό του, λέγωντας ἐστὸς συντρόφους του:

— Καλὴ νύκτ' ἀδέρφια! Αὔριο ἔχουμε πληρωμὴ... θὰ διασκεδάσωμε ὡς Θεοί!

(Μήμησις) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 253)

18.

«Τὸ Θεατράκι τῆς Γιάδας γρήγορα ἐγινε γνωστὸν εις ὅλα τὰ παιδιὰ. Και ἐπειδὴ αἱ παραστάσεις μας ἐγίνοντο πάντοτε ἀπόγευμα, ἀπὸ τὰς δύο εἰς τὰς τέσσαρας, αἱ γονεῖς εὐχαρίστως μᾶς ἐστελλαν τὰ μικρὰ των. Μίαν ἡμέραν μᾶς ἦλθαν και τὰ παιδιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος: ὁ πρίγκιψ Φερδινάνδος και ἡ πριγκίπισσα Γιζέλλα» διασκεδάσαν λαμπρὰ, ἐγέλασαν πολὺ και ἐχειροκρότησαν με ὅλην τὴν τὴν δύναμιν. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκάμαμεν τὴν τύχην μας. Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βιέννης ἦλθαν εις τὸ θεατράκι μας και ἐκερδίσαμεν πολλὰ-πολλὰ χρήματα.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε θυμωμένη ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικῶ ἐκεῖνου, και δέν ἤθελε νὰ μας ἰδῆ, παρὰ μίαν μόνον φορὰν εις ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος.

«Οἱ μικροὶ μας κύριοι, καθὼς και ἡ μᾶμμη των ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεατροῦ των ἐν τσοσούτῳ μερικῶς στιγμᾶς ἦσαν πολὺ μελαγχολικοί. Συχνὰ ὁ Φρίτς ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του: «Ἄ, δέν εἶνε ζωὴ αὐτὴ! Νὰ μὴν ἤμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς σπουδὰς μου, ἐγὼ που εἶχα τέτοιον πόθον νὰ γίνω μηχανικός!» Και ἡ Μίννα ἐφιλοῦσε τὸν ἀδελφόν τῆς διὰ νὰ τον παρηγορῆ...

«Μετὰ τὴν παράστασιν, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς, ὁ Φρίτς μᾶς ἔβγαζε, τὸν Πιστόν και ἐμὲ, νὰ κέρνωμεν ὀλίγον ἀέρα.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Πιστός, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πάντοτε ἐμπρός, ἐγύρισε και ἔφερε εις τὸν Φρίτς ἕνα μαῦρο πορτοφόλι που το ἤνε κάτω εις τὸν δρόμον. Ὁ Φρίτς τὸ ἤνοιξε και το εὔρε γεμάτον χαρτονομίσματα· εὔρεν ἐπίσης τὸ ὄνομα και τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐπάνω εις τὰ ἐπισκεπτήριά του, που ἦσαν μέσα, και ἠθέλησε νὰ ὑπάγωμεν νὰ τον εὔρωμεν ἀμέσως.

«Ὁ ἰδιοκτῆτῆς τοῦ πορτοφολίου ἐκατοικοῦσεν εις τὴν ὄδον Κυνηγῶν, ἀριθμὸς 36. Ὁ μικρὸς διευθυντῆς τοῦ θεατροῦ τῆς Γιάδας ἦτο πασίγνωστος και ἄλλο τόσο ὁ Πιστός και ἐγὼ. Μᾶς ἐδέχθησαν λοιπὸν με μεγάλην προθυμίαν και εὐγένειαν· μᾶς ἐμβασαν και τοὺς τρεῖς εις ἕνα εὐμορφον σαλόνι, ὅπου ἕνας παχὺς κύριος, ὀλίγον ἐλειψε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, μ' ὄλον του τὸ πάχος, μὸλις εἶδε τὸ χαμένον πορτοφόλι του.

— Κύριε Φρίτς, εἶπε· γνωρίζω ποῖος εἶσθε. Δέν θὰ σας προσφέρω ἀμοιβήν, διότι

ἤξευρα ὅτι θὰ τὴν ἀρνηθῆτε. Ἄλλὰ ἰδοὺ, ἔχω μερικὰ γραμμάτια τοῦ λαχείου τῆς Φραγκφόρτης. Πάρετε τρία· ἐν διὰ τὴν κυρίαν μᾶμμη σας· ἐν διὰ τὴν δεσποινίδα ἀδελφὴν σας και ἐν διὰ σας. Αὐτὸ δέν ἤμπορεῖτε νὰ μοῦ το ἀρνηθῆτε. Βλέπετε ὅτι δέν σας προσφέρω χρήματα, ἀλλὰ μίαν τύχην! Ἐ, κανεὶς δέν ἀρνεῖται μίαν τύχην!

«Και ἐγὼ δέν τὴν ἀρνοῦμαι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φρίτς. Νὰ μου ἐπιτρέψετε μόνον νὰ βάλω τὴν γίδαν μου νὰ ἐκλέξῃ τὰ γραμμάτια.

«Εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ κύριος. Φαίνεται ὅτι εἶνε ὀλίγον τι μάγισσα ἡ Ἀσπρούλα σας! (Και ἐσημῆτισεν ἐμπρὸς μου μίαν βεντάγιαν ἀπὸ λαχείου). Ἐλα, διάλεξε, Ἀσπρούλα. Ἄμποτε νὰ βάλῃς τὸ πόδι σου ἐπάνω εις τὸν πρῶτον ἀριθμὸν!»

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά μου ἐκτύπησε δυνατὰ... Ἐδειξα ἐντούτοις τρία γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος ἐνεχείρισεν ἀμέσως εις τὸν Φρίτς.

«Εἶθε νὰ κερδίσετε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν!» τῷ εἶπε πάλιν.

«Ὡ, τί εὐτυχὴς που θὰ ἤμουν, ἐσκέφθηκα κ' ἐγὼ, ἂν ἐπλούτιστα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς κυρίους μου!»

«Ὅταν ἐπεστρέψαμεν εις τὸ σπίτι, ὁ Φρίτς διηγῆθη τὸ περιστατικὸν μας, ἀλλὰ ἡ Μίννα και ἡ μᾶμμη τῆς μὸλις τὸν ἤκουσαν. Πρὸ ὀλίγου εἶχαν μάθῃ ὅτι ἡ Βέρθα εἶχε πάθῃ ἐν δυστύχημα και ἦσαν ἀνω-κάτω.

«Ἡ Βέρθα ἐξηκολούθει, κατὰ τὴν κακίαν τῆς συνήθειαν, νὰ κινῆ τὴν ζηλοτυπῖαν τοῦ Νέρωνος, περιποιουμένη και θωπεύουσα ἐμπρὸς του ἄλλα ζῶα. Ὅσοις κατέβαιναν εις τὸν σταθλόν, ἐκρατοῦσε πάντοτε εις τὴν ἀγκαλιά τῆς τὸν Πούκ, και τὸν ἐφιλοῦσε. Δι' αὐτὰ, τὸ ἀλογακί δέν ἐχόνηνε καθόλου τὸν πίθηκον. Μίαν ἡμέραν, τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ πάρῃ μαζί τῆς τὸν Πούκ, ἐν ᾧ ἦτο ἀνεβασμένη ἐπάνω εις τὸν Νέρωνα, διὰ περῖπατον εις τὸ δάσος. Ἐξάφνα ὁ κατὸς πίθηκος τραβᾶ δυνατὰ τὴν χαιτὴν τοῦ Νέρωνος. Ὁ Νέρων γίνετα: ἔξω φρενῶν, πηδᾶ και ρίπτει κάτω τὴν Βέρθαν, ἡ ὁποία σπάζει τὸ πόδι τῆς εις δύο μέρη. Τώρα ἡ Βέρθα εἶνε εις τὸ κρεβάτι, θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐξηπλωμένη-ἐπὶ ἑβδομάδας, ἐπὶ μῆνας ἴσως... Ὡ, πόσον

εἶνε δυστυχὴς! ὁ πατέρας τῆς δέν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν παρηγορῆσῃ, διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ...

«— Ἡ καλὴ μὲν ἡ Βέρθα! μοῦ εἶπεν ὁ Πιστός. Ἄχ! ἂς ἤμποροῦσα νὰ ὑπάγω νὰ τὴν διασκεδάσω!..»

«Ἐγὼ ὅμως εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι δικαίως ἔπαθεν, αὐτὸ που ἔπαθεν. Ἡ Μίννα καθὼς και ὁ Φρίτς, ἦσαν με τὴν ἰδέαν τοῦ Πιστοῦ. Διὰ τούτο ἐπρότειναν εις τὸν κόμητα νὰ πηγαῖνον μαζί μας κάθε πρῶτῃ, διὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀσθενῆ θυγατέρα του.

«Ὁ κόμης ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετ' εὐγνωμοσύνης, και εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤμεθα εις τῆς Βέρθας. Τὴν πρῶτην στιγμὴν ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν θυμωμένην και ἐγύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν τοῖχον διὰ νὰ μὴ μας βλέπῃ· ἀλλὰ ὁ Πιστός ἔτρεξε και τῆς ἔκαμε τῶσα χάδια, τῶσες χαρὲς, ὥστε τὸ κάκισμα

ἔπαυσε, και ἡ Βέρθα ἐγύρισε και μας εὐχαρίστησε με τὴν καρδίαν τῆς, που ἦλθαμεν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν...

«Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρασε, χάρις εις ἡμᾶς, ὅχι με πολὺ μεγάλην πληξίν· και στενοχωρίαν τὸν καιρὸν τῆς ἀσθενείας τῆς. Τὸ δεσποδαϊότερον εἶνε, ὅτι τὰ προ-

τερήματα τοῦ Φρίτς και τῆς Μίννας τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν και ἠθέλησε νὰ τους ὁμοιάσῃ. Διὰ τούτο δέν ἔθεραπέυθη μόνον ἀπὸ τὸ σπᾶσμάν του ποδιοῦ τῆς, ἀλλὰ και ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἐλαττώματα.

«Ὁ πρᾶσινοκόκκινος παπαγάλος, που τὸν εἶχαν φέρῃ εις τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐπέμενε νὰ φωνάζῃ: «Καὶ αὐτὸ θὰ περᾶσῃ! Καὶ αὐτὸ δέν θὰ βαστάξῃ πολὺ!» Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἠπατάτο! Αὐτὸ δέν ἐπέρασε καθόλου· ἀπεναντίας ἐβάσταξε πολὺ. Ἡ Βέρθα, διδαχθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῆς δυστυχίαν, ἔγινε καλὴ κόρη και ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εις ἡμέραν καλλίτερα.

«Ὅταν ἔλεγεν ὅτι λυπεῖται τοὺς μικροὺς μου κυρίους διὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ κάμνουν, ἐκείνοι ἀπήντων ὅτι οὐδέποτε ἦσαν εὐτυχέστεροι, παρ' ἀφότου ἐνόησαν ὅτι εἶνε χρήσιμοι και ἐργάζονται διὰ τὴν ἀγαπήτην των μᾶμμη.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.) Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ. ΚΙΜΩΝ ΑΔΕΛΦΕ

Ἡ Ἀσπρούλα και ἡ Μίννα.

δυνα, αγαπητοί μου Φιλόσοφε *Αναξαγόρα* και Σιδηρόδρομο της Θεσσαλίας. Άλλ' ήτο περιττή. Διότι ούτε εγώ, ούτε ο κ. Φαίδων επι- σκευάσθην. Έτσι και πρός στιγμήν, δε σε εις έ- στίλεισται την ανώνυμον έκτίμησιν επιστολήν. Άπε- ναντίας σάς λογαριάζομεν μεταξύ των καλλιτέρων μάς φίλων.

Άγία σου *Έλέου*, ή επιστολή σου έρθε- σεν εις τό γραφείον μου παρακείμενη. Ο φα- κελός επάνω ήτο σχισμένος και κάταπι κολλη- μένος, ώστε να μη σκάνεται. Και δέν ήρα μεσα παρά λόγον έν φύλλον με λόσεις. Άρά γε δέν είχες άλλο τίποτε; — Ίσως ή παραβίασις έγινεν έν περιεργίαις εις τό Ταχυδρομείον, όμα είδαν την σφραγίδα σου, μίαν Άγκυραν και κάταθεν α' Άγκυρα του *Έλέου*. Τι λές και σύ;

Έχεις πολύ άδικον να παραπονήσαι, *Χρυσή* Άκτις. Διά να σου στείλω μόνον φίλιν και να μη σου άπαντήσω εις την επιστολήν σου, ση- μαινει δε ή επιστολή σου δέν έγραψε τίποτε, άπαιτούν άπάντησιν Άλλως τε αυτό τό είπα τό- σες φορές, ώστε έπρεπε να τό ήξήσκη και να μη φαντάσεαι άλλα.

Ο, τί άρτία ή επιστολή σου, *Θαλασσοζάλη* Φαίνεται δε όσον θερμιάς άγαπας την φύσιν, τό- σον άρτία είθευσε και να την περιγράψη. Ά- λήθεια, οι περιγραφαι σου είνε ζωηρόταται. Πε- ριμείνω τά λογογραφικά σου πρωτόλεια. Άλλά και από μόνην την επιστολήν σου άν κρίνω, σύ- θεμια άμφοβόλια δε; θα διατρέψης μίαν ήμέραν εις τό γράφειν, άν επιδόθης με τά σωστα σου. Άλλως τε, άν δέν άπατώμαι, είνε και οίκογε- νεσσόν σας.

Όρρεθ, τό ψευδώνυμόν σου δέν τό έπηρε κα- νείς, μην ανησυχής; ώστε δύναισι να μου γρά- ψω με αυτό. Ήπειτα, σύ είσαι ό εραυρέτης του *εραυρήματος*. Ηγο λόγον δύναισι να σε λη- σμονήσω και να δώσω τό ψευδώνυμόν σου εις άλλον;

Έύχομαι *Θαυμαστά των Όραίων Τεχνών*, να σου πέραση γρήγορα ό πονοκέφαλος διά να συνεχίσης την επιστολήν σου, να μου γράψης πως έπέρασες εις την έκδραμήν και να μου άπο- τελειώσης τον μύθον.

Καλέ τί μου λές! θα βγάλης περιοδικόν, φι- λητατε *Γραβιά*; Και μαζεύεις λεπτήν προς λεπτόν διά τά τυπογραφικά του πρώτου φύλλον; Άμέ τά τυπογραφικά του δεύτερου; Άμέ τά μαθη- ματά σου, παιδί μου; Νομίζω δε δέν είνε άκό- μη καιρός διά τούταύτας έπιχειρήσεις. Άν επιμέ- νης όμως.

Η *Εύκρατος Ζώνη* μου έστειλε ένα μεγα- λον κατάλογον, από έδω όνόματα, και από εκεί ψευδώνυμα. Και μ' έρωτά άν είνε σωστά. Άλλά πως ήμπορώ να της άπαντήσω; Ούλει να προ- δώσω τό ψευδώνυμα των φίλων μου; Άφίνω δε που τό έχη κάμη σαλάτα! — Άλλά τό τέλος της Άσπρουλας τό προείδε λαμπρά, εύγε της! Οά την συνεχίσειτε και αυτή ή κυρία Βέρβα Βαδιδί.

Τόν τίτλον του νέου μου μυθιστορήματος, *Με- κρέ Κιρέζε Λίν-Λάν*, θα τον μάθης άργότερα, μη βιάσεαι! Σε συγχάζω διά τό άριστά.

Ασ' ου έσυμμάθησες τόσον τον *Κιθαροδόν* *Απδύλλωνα*, αγαπητέ *Τοιρομυιδά*, είμπο- ρείς να του γράψης μίαν επιστολήν, την όποιαν ευχαριστικός τω διαδιδάσκω. άν θέσης και έν 30λε- πτον γραμματόσημον. Να είσαι βέβαιος δε χ' έκείνος θα σου άπαντήση.

Χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν. *Νέε* *Ηρα- κλή* αυτό τό ψευδώνυμόν να κρατήσης. Σου έ- στείλα τά φύλλα. Γράψε μου συχνά.

Στηνευμένον Πουλί, είσαι λοιπόν καταμα- γευμένον μαζί μου, ε; Κ' εγώ είμαι καταμα- γευμένη με σε.

Βίγλα, τό τετράδιον της *Ναυτοπούλας* σου έ- στάλη από τάς 17 Ιουνίου. Ηώς; δέν τό έλαδες;

Ασασμας, πληροφορία. — Άνοθά- λονται διά τό προσέχεις. ένεκα της γραμματο- πλημμυρίας, αυτής της εβδομάδος.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναπαλ- λάξουν: Ο *Τοιρομυιδά* με τον *Με- κρέ Κιρέζε Λίν-Λάν*, *Έτσι θέλω και Έτσι μαρέσει* — ή *Ίσως με τον Μο- λφοδόν* και με την *Μολαίδη* — τό *Ίο- ριον Πέλαγος*, με την *Όραίων Κέρκυραν* και *Κερκυραϊκήν Μέλισσαν* — ή *Σημιαία της Άγίας Λαδας* με την *Ίριδα*, *Άνεμοστρόβι- λον*, *Λευκήν Απαλίαν*, *Ταναγραϊαν Κό- ρνην*, *Μέλλουσαν Καλλιτέγγιδα*, *Όραίων Κέρκυραν*, *Χαλαμδόν Κόσμον* και *Παπαρου- ραν της Πεντέλης* — ή *Πάλλουσα Καρδία* με την *Καρδέρναν* — ή *Μοραχή της Πεντέ- λης* με τό *Ταπεινόν Ίορ* — ή *Λευκός Κόκκος* με την *Αθώαν Περιστέρα* και με τό *Άφρι- σμένον Εύμο* — ή *Μακραλλέσκα* με την *Η- μέραν της Έλευθερίας* (προς τον *Γυμνόν της Έλευθερίας* δύναισι να στείλη τετράδιον) — ή *Τορπιλλήτης* με την *Γλυκειάν Έλπίδα* — τό *Ταπεινόν Ίορ* με τον *Άνδρέον Στρατιώ- την* και την *Μακεδονικήν Καρδίαν* — ή *Ό- ραία Κέρκυρα* με την *Μαρίαν Παυλίαν*, *Άν- ρων Φραγκίσκον*, *Έλληνηκήν Σημάλιν*, *Ποιμενικήν Φλογέρα* και *Μέλλουσαν Κα- λιτέγγιδα*. — Η *Χρυσή Α. Δουλίλα* με την *Ευτεχνη Θρηνη* — τό *Έτσι μαρέσει* με τον *Χαλαμδόν Κόσμον*, *Αρχιναύαρχον Θε- μιστοκόλη*, *Τρεχαγυροπόπουλον*, *Άρχειτικο Πράσσο* και *Μεταγχορην Έλληνίδα* — ή *Μοράκρηθη Λαρά* με την *Έλληνίδα Κα- λιτέγγιδα* — ή *Μέλλουσα Καλλιτέγγις* με τον *Φιλόσοφον Αναξαγόρα* — ή *Ρωμύλος* με την *Καρδέρναν*, *Εύκρατον Ζώνην* και *Α- λεξάνδρον Δούρον* — ή *Σερίας του Αίγαίου* με τον *Αετόν των Όρνων* και την *Λευκήν Άρ- κτοκ* — ή *Καρραγίας του Αίγαίου* με τον *Χα- λαμδόν Κόσμον*, *Μικρόν Διάβολον*, *Υπο- λαίδα*, *Ακρόπολιν*, *Παραδεισον Πιπνόν*, *Θαυμαστήν των Όραίων Τεχνών*, *Αστυκήν Άνδρα*, *Καλήν Καρδίαν*, *Εύερατον του Φα- λήρου* και *Ταπεινόν Ίορ* — ή *Αραπάκος* με τον *Τσι-Τσι-Μπου-Μπου* — ή *Αστραπή* με την *Αστροφεγγίαν*, *Γλυκειάν Έλπίδα*, *Άγκυραν Ευτυχίας*, *Βελλεθεύδι*, *Καρχα- ρίαν του Φαλήρου* και *Μικρόν Διάβολον* — ή *Εύκρατος Ζώνη* με την *Αρτιγόνην*, *Καρδε- ρίαν*, *Θέλουσαν*, *Φερειύεχον Χουσαλλίδα* και *Αχαϊκόν Δραμέα* — ή *Ανδρέος Αρρι- ναύτης* με τον *Ανδρέον Εύζωρον*, *Τρομά- ραν*, *Θαυμαστήν των Όραίων Τεχνών*, *Αε- τόν των Όρνων*, *Όραίων Κέρκυραν*, *Κόρην της Όραίας Λέσθου*, *Κόντε Ραπαράκη*, *Έ- ται μαρέσει*, *Φιλελευθερον Έλληνα*, *Στη- νευμένο Πουλί*, *Τόρον του Φοιδου*, *Μέλισσαν του Ίμριτσού*, *Μαύρον Πρίγκιπα* και *Λόρδο Βέρωνα* — ή *Γερταία Σουλιώτισσα* με την *Ναυτοπούλαν* — ή *Αικατερίνη Κοτζάλη* με τον *Τοιν-Τοιν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέγγιδα*, και *Τρεχαγυροπόπουλον* — ή *Αλάς* *Ίχθός* με την *Άγκυραν του Έλέου* και την *Άγκυραν της Έλπίδος* — ή *Αστροφεγγία* με τό *Αδ- λά-σολ-μι*, *Τικ-Τακ*, *Δόν Κυζώτην*, *Άρθε- σμένην Λυγαριάν*, *Αχαϊκόν Δραμέα*, *Άρε- μοστρόβιλον*, *Ταπεινόν Ίορ*. *Έτσι μαρέσει*, *Ίριδα* και *Αθραν του Φαλήρου* — ή *Άγρω- στος Τύχη* με την *Ευτέρπην* — τέλος ή *Έθε- λωτής Στρατιώτης* με πάντας τους συνδρο- μητάς μου και τάς συνδρομητριάς, όσοι εύρε- σθηούν να τω στείλουν τετράδιον.

Άπό ένα γλυκό φίλάκι στέλλει ή Διά- πλασις προς τους φίλους της: Ριδικίλον, *Λευκό Μαγονάκι* (πως είνε ή μαμμά;) *Αικατερί- νην Κοτζάλη*, *Άγρωστον Τύχην* (πρόσεξε να μην είπη εις κανένα τό ψευδώνυμόν σου, διότι μερικοί που σε γνωρίζουν είνε . . . επί τά Ίχνη σου), *Γερταίαν Έλληνίδα*, (μπράβο, κορίτσι μου!) *Έσπερίαν Αθραν*, *Μέλινα Αετόν*, *Μικρόν Συμπληθεικόν*, *Άστροπήν* (με θερ- μοτάτας εύχαριστίας) *Τροχυμάδη Μαλέαν*,

Μέγαν Αλέξανδρον (είδες βέβαια δε έχασες τό στοιχείμα!) *Ανθισμένην Λευμιάν*, *Καρ- χαρίαν του Αίγαίου*, *Εύκρατον Ζώνην* (έχω και έχει) *Τρικέφαλον*, *Τόραν*, *Αθραν του Εύδίκιου*, *Αθραν του Αρίωνος*, *Άρτ. Α. Πα- παγεωργίου*, *Μακραλλέσκα*, *Τρομάραν*, *Άρ- δροστον Εύζωρον*, *Λευκόν Κόκκον*, (δέν περά- ζει, ίσως άργότερα επίτυχης τίποτε) *Μοραχην της Πεντέλης* (χάιρω πάρα πολύ που έγινε καλά) *Κασάνδραν Κατλή-Γεωργίου*, *Μαρ- γαρίαν Στρατηγόπουλον*, *Ανθισμένην Λυ- γαριάν*, *Έλληνηκήν Σημάλιν*, *Τρεχαγυ- ροπόπουλον* (δέν είμαι δούλου θυρωμένην, έννοια σου) *Σκανδαλιάρην* (για να ίδούμε, λοιπόν!) *Όμοιον της Κερκύρας* (έστειλα) *Βοϊκτεν*, *Άρ- στοφορον Μεγαλήθην*, (έστειλα έν νέον 30 και 31) *Φιλελευθερον Έλληνα* (παρα που έγινε καλά, θα στείλη τετράδιον εις τους χρο- σωτάς, διότι ήτο επί 15 ήμέρας άσθενής) *Στη- μαίαν της Άγίας Λαδας* (δεκτών) *Βοθη- Ζαγγάλο*, *Θέαν του Ζακπειου* (άραϊόν) *Χρυσόφω*, κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 5 Αύ- γουστου άπαντήσω εις τό προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Σεπτεμβριού ε. έ.

416. Στοιχειόγραφος.

Σερογλειφώμαι και θέλω φαγητόν τό πών να γίνη. Άν την κεφαλήν μου κόψη χίχος μόνον θέλω μείνει. Βεβαίη δε τό Τρεχαγυροπόπουλον

417. Μωσαϊκόν.

Η Ταναγραία Κόρη και τό Μή με λησμένει, ή Χαραυγή, ή Πύρρος κι' αυτή ή Άντιγόνη και ή Σαπρω έπίσης είσέρχουν κάτω τι και βγάλουν εις τό μέσον άρχαίον ποιητή. Βεβαίη δε της Έλληνης Σημιαίας

418. Αίνετρα.

Ήμεθα δύο άδελφοί διάφοροι ή κλισίη, άν θέλης δε πορίσθη έν των έξης την λύσιν. Ή μία πλουτον αγαπή, ή άλλη την πενίαν, συχνάς ή μία 'ς τά λουτρά, ή άλλη 'στην πλα- [τείαν.

Βεβαίη υπό Στιρ. Θεοδ. Μιχαλά Τσουβάλη

419. Σταυρός.

Διά των γραμμάτων ΑΔΙΝΟΗΣΩ σχηματί- σον σταυρόν έν τό όνόματος άρχαίας πόλεως και ποταμού της Ευρώπης αποστέλουμένον. Βεβαίη υπό του Φωβίου

420. Παζίνιον.

Ζητείται ή ανάγνωσις της κάτωθι έπιγραφής.

Α	Ω	Τ	Ε	Ε	Α	Υ
Θ	Ν	Ο	Γ	Τ	Ε	Γ
Ω	Α	Ν	Ι	Ο	Ι	Ε
Ν	Γ	Τ	Σ	Μ	Ν	Ι

Βεβαίη υπό της Άντισμένης Αμυδαλιάς

421-425. Επανόρθωσις λέξεων.

Διά καταλλήλου μεταθέσεως των γραμμάτων των κάτωθι άκαταλήπτων λέξεων σχηματίσων τριών συνδρομητών της *Αδιαπλάσεως* τό ψευ- δώνυμα.

1, Λεσκνέλα. 2, Νυκελήχω. 3, Άσπρονάρδια. Βεβαίη υπό του Ιάκχου Βαχου

424. Αετλή άκροστιχός.

Τάρχητα γράμματα των ζητούμενων λέξεων ά- ποτελοσθι τόνωμα άρχαίου θεού, τό δευτερό αν- τιστρέφως άναγινωσκόμενα τό όνομα του πατρός άρχαίου ιστοριογράφου.

1, Μαλακώστρακον. 2, Ποταμός της Άσίας. 3, Πιπνόν. 4, Άρχαίος συγγραφέας. 5, Όρος. 6, Άκρωτήριον.

Βεβαίη υπό της Άστροφεγγιάς

425. Έλληνοσύμφωνον

ωα-ααωω-ειε-οο-αωω. Βεβαίη υπό του Αλέξωδου Άγγλέως.